

KAPITOLA 2.

„Musíme si věřit. Zůstali jsme už jen my tři!“

Dvě věty, které jsme s bráchou slyšeli od táty tolikrát, že je máme oba navždy zaryté v paměti. Opakování je matka moudrosti. Jenže někdy se z opakování stává zprofanovaná, nedůvěryhodná fráze, která postrádá hodnotu a posléze i pravdivost. Spíše to bylo tátovo přání, které nedovedl naplnit.

Podívali jsme se s Romanem unaveně na tátu a pak na sebe. Táta nás nepustil spát. Měl zrovna splín a dost upito, takže jsme mu jako jeho vrby museli naslouchat třeba i do dvou tří hodin ráno. Vůbec ho nezajímalo, že jsme chodili celý týden do školy. Asi si říkal, že začíná víkend. To dospíte, milé děti. Tatínek si potřebuje s někým popovídat.

Tak ráda bych měla tátu, který nechlastá! Vždyť bychom to všechno ve třech nějak zvládli. Táta si neustále stěžuje, jak dře za čím dál tím míň peněz. Ale hospoda a cigarety taky něco stojí. Proč s tím něco neudělá?

Kdo mi rozuměl, byl Roman. Hodně jsme si o tátovi povídali. Vyprávěli jsme si a sdíleli spolu pocity i ze svých snů.

Do určité doby mám od smrti mámy, co se týče reality, trochu okno. Co se mi z toho období vybavuje, jsou opakované, téměř na chlup stejné noční můry a děsy.

Vycházela jsem ve snu například v noci ze sklepa nebo ze zahrady a nějaká temná síla mě celou dobu pronásledovala. Pohltit mě vždy ohromný strach a potřebovala jsem se dostat co nejrychleji po schodech v chodbě nahoru domů do bytu. Jenže častokrát mě strach z dostižení od té hororové entity natolik paralyzoval, že jsem nemohla ani utíkat, ani volat o pomoc, prostě